

Ο STUART NEVILLE, Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ
ΤΩΝ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ ΠΕΠΛΟ ΣΙΩΠΗΣ
ΚΑΙ ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΜΠΕΛΦΑΣΤ,
ΓΡΑΦΕΙ ΩΣ

HAYLEN
BECK
ΕΦΙΑΛΤΗΣ
ΣΤΗΝ
ARIZONA

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΒΑΣΙΑ
ΤΖΑΝΑΚΑΡΗ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Όλες οι σημειώσεις ανήκουν στη μεταφράστρια του βιβλίου.

Ο δρόμος έστριβε αριστερά και μετά δεξιά, ο ρυθμός του έκανε τα βλέφαρα της Όντρα Κίνει να βαραίνουν σε κάθε χιλιομετρικό δείκτη που περνούσε. Είχε σταματήσει να τους μετράει· έκαναν απλώς τη διαδρομή να φαίνεται μεγαλύτερη και πιο αργή. Είχε τα δάχτυλα τεντωμένα στο τιμόνι, οι κόμποι των χεριών της πονούσαν, οι παλάμες γλιστρούσαν από τον ιδρώτα. Ευτυχώς νωρίτερα μες στη χρονιά είχε κάνει σέρβις στο κλιματιστικό του στέισιον βάγκον οχταετίας που οδηγούσε. Τα καλοκαίρια στη Νέα Υόρκη μπορεί να ήταν ζεστά, αλλά όχι τέτοιο πράγμα, δεν είχαν τη ζέστη της Αριζόνας. Είναι στεγνή ζέστη, έλεγε ο κόσμος. Ναι, στεγνή σαν το πρόσωπο του ήλιου, σκεφτόταν. Ακόμα και στις πεντέμισι το απόγευμα, και παρόλο που τα βεντιλατέρ έβγαζαν αέρα τόσο κρύο, που έκανε το δέρμα στα μπράτσα της να μπιμπικιάζει, αν άγγιζε το τζάμι με τα δάχτυλά της, το χέρι της τραβιόταν σαν να είχε αγγίξει τσαγιέρα που έβραζε.

«Μαμά, πεινάω» είπε ο Σον από το πίσω κάθισμα. Το κλαψούρισμα που φανέρωνε ότι ήταν κουρασμένος και κακόκεφος, και πιθανόν να γινόταν δύσκολος. Η Λουίζ δίπλα του λαγοκοιμόταν στο ειδικό καθισματάκι, με το στόμα ανοιχτό, τα ξανθά, μουσκεμένα από τον ιδρώτα, μαλλιά της κολλημένα στο μέτωπό της. Κρατούσε στην αγκαλιά της τον Γκόγκο, ένα κουρέλι που είχε απομείνει από το λούτρινο κουνέλι που είχε από μωρό.

Ο Σον ήταν καλό παιδί. Όσοι τον ήξεραν έτσι έλεγαν. Αλλά ποτέ δεν ήταν περισσότερο εμφανές απ' ό,τι τις τελευταίες μέρες. Οι απαιτήσεις ήταν πολλές, παρ' όλα αυτά είχε αντέξει. Η Όντρα τον κοίταζε από τον καθρέφτη. Τα έντονα χαρακτηριστικά του πατέρα του και τα ίδια ξανθά μαλλιά, αλλά τα μακριά άκρα της μητέρας του. Είχαν μακρύνει κι άλλο τους τελευταίους μήνες, μια υπενθύμιση ότι ο γιος της, που κόντευε τα έντεκα πια, πλησίαζε στην εφηβεία. Είχε παραπονεθεί ελάχιστα, δεδομένων των συνθηκών, αφότου έφυγαν από τη Νέα Υόρκη, και είχε βοηθήσει με τη μικρή αδελφή του. Αν δεν ήταν εκείνος, η Όντρα μπορεί να είχε χάσει κάθε ίχνος λογικής εδώ πέρα.

Λογικής;

Δεν υπήρχε καμία λογική σε όλο αυτό.

«Είναι μια κωμόπολη λίγα χιλιόμετρα πιο κάτω» είπε η Όντρα. «Μπορούμε να πάρουμε κάτι να φάμε. Ίσως να έχει και να μείνουμε κάπου».

«Το ελπίζω» είπε ο Σον. «Δεν θέλω να κοιμηθώ ξανά στο αυτοκίνητο».

«Ούτε κι εγώ».

Ακριβώς εκείνη τη στιγμή, ένωσε έναν πόνο ανάμεσα στις ωμοπλάτες της, σαν οι μύες να ξηλώνονταν, σαν να διαλυόταν ολόκληρη και τα σωθικά της να ήταν έτοιμα να ξεχειλίσουν από τις ραφές. «Πώς τα πάτε από νερό εκεί πίσω;» ρώτησε κοιτάζοντάς τον από το καθρεφτάκι. Τον είδε να κοιτάζει κάτω, άκουσε τον ήχο του νερού σε ένα πλαστικό μπουκάλι.

«Εγώ έχω λίγο ακόμα. Η Λουίζ το ήπιε κιόλας το δικό της».

«Εντάξει. Θα πάρουμε κι άλλο όταν σταματήσουμε».

Ο Σον έστρεψε ξανά την προσοχή του έξω από το παράθυρό του. Βραχώδεις λόφοι σκεπασμένοι με θάμνους υψώνονταν στο βάθος, κάκτοι στέκονταν φρουροί, με τα χέρια υψωμένα στον ουρανό σαν στρατιώτες που παραδίνονταν. Από πάνω, ένα βα-

θυγάλανο σεντόνι, αχνά σημάδια λευκού, ένα κιτρινίσμα, καθώς ο ήλιος ταξίδευε δυτικά στον ορίζοντα. Όμορφος τόπος, με τον τρόπο του. Η Όντρα θα ρουφούσε το τοπίο, θα το απολάμβανε, αν τα πράγματα ήταν αλλιώς.

Αν δεν είχε χρειαστεί να το βάλει στα πόδια.

Αν και στην πραγματικότητα δεν χρειαζόταν. Θα μπορούσε να περιμένει και να αφήσει τα πράγματα να πάρουν τον δρόμο τους, αλλά η αναμονή ήταν μαρτύριο, τα δευτερόλεπτα και τα λεπτά και οι ώρες άγνοιας. Έτσι, είχε μαζέψει τα πάντα κι είχε φύγει. Σαν δειλή, θα έλεγε ο Πάτρικ. Πάντα έλεγε ότι ήταν αδύναμη. Κι ας έλεγε ότι την αγαπούσε ίσαμε τη ζωή του.

Η Όντρα θυμήθηκε μια στιγμή, στο κρεβάτι τους, το στέρνο του άντρα της πάνω στην πλάτη της, το χέρι του στο στήθος της. Ο Πάτρικ να λέει ότι την αγαπάει. Ότι, όπως κι αν ήταν, την αγαπούσε. Σαν να μην άξιζε την αγάπη του μια γυναίκα σαν κι αυτήν. Η γλώσσα του πάντα η λεπίδα με την οποία την έσφαζε μαλακά, τόσο μαλακά, που η ίδια δεν αντιλαμβανόταν ότι την είχε κόψει μέχρι πολύ αργότερα, όταν έμενε άγρυπνη με τις λέξεις ακόμη να κλωθογουρίζουν στο μυαλό της, σαν πέτρες σε γυάλινο βάζο που κουδούνιζαν και...

«Μαμά!»

Σήκωσε απότομα το κεφάλι και είδε το φορτηγό να έρχεται προς το μέρος τους, παίζοντας τα φώτα. Έστριψε το τιμόνι δεξιά, επανήλθε στη λωρίδα της, το φορτηγό πέρασε δίπλα τους και ο οδηγός την κοίταξε θυμωμένος. Η Όντρα κούνησε το κεφάλι της, ανοιγόκλεισε τα μάτια της για να τα υγράνει, και εισέπνευσε βαθιά από τη μύτη.

Όχι παρατρίχα, αλλά αρκετά κοντά. Βλαστήμησε μέσα απ' τα δόντια της.

«Είστε εντάξει;» ρώτησε.

«Ναι» είπε ο Σον, και η φωνή του ακούστηκε βαθιά απ' το

λαρύγγι του, όπως ακουγόταν όταν δεν ήθελε να δείξει ότι φοβόταν. «Μήπως να σταματήσουμε σύντομα;»

«Τι έγινε;» ακούστηκε η φωνή της Λουίζ, βαριά απ' τον ύπνο.

«Τίποτα, ξανακοιμήσου» είπε ο Σον.

«Μα δεν νυστάζω». Η Λουίζ έβηξε βραχνά, με έναν συριγμό. Έβηχε έτσι από το πρωί, ο βήχας γινόταν όλο και πιο επίμονος όσο περνούσε η μέρα.

Η Όντρα κοίταξε την κόρη της από το καθρεφτάκι. Το τελευταίο που χρειαζόταν ήταν να αρρωστήσει η Λουίζ. Πάντα ήταν πιο φιλάσθενη από τον αδελφό της, μικροκαμωμένη για την ηλικία της και αδύνατη. Η μικρούλα αγκάλιασε τον Γκόγκο, το κεφάλι της έγειρε πίσω και τα μάτια της έκλεισαν ξανά.

Το αυτοκίνητο ανέβηκε σε μια επίπεδη έκταση, έρημος απλώνόταν παντού γύρω τους, βουνά στον βορρά. Ήταν το Σαν Φρανσίσκο Πικς; Ή το όρος Σουπερστίσιον; Η Όντρα δεν ήξερε, θα έπρεπε να κοιτάξει τον χάρτη για να θυμηθεί τη γεωγραφία της περιοχής. Δεν είχε σημασία. Το μόνο που είχε σημασία αυτή τη στιγμή ήταν το μικρό κατάστημα λίγο πιο κάτω στον δρόμο.

«Μαμά, κοίτα».

«Ναι, το βλέπω».

«Να σταματήσουμε;»

«Ναι».

Μπορεί να είχε καφέ. Ένας ωραίος δυνατός καφές θα τη βοηθούσε να βγάλει τα επόμενα χιλιόμετρα. Η Όντρα άναψε δεξί φλας, μπήκε στον παράδρομο κι έστριψε αριστερά, πέρασε πάνω από μια σχάρα παρεμπόδισης διέλευσης βοοειδών και μπήκε σε μια αμμώδη αυλή. Η ταμπέλα πάνω από το κατάστημα έγραφε ΕΙΔΗ ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΓΧΑΡΑΞΕΙΣ, με κόκκινα κεφαλαία γράμματα σε άσπρη ταμπέλα. Το χαμηλό κτίριο ήταν ξύλινο, με μια βεράντα με πάγκους κατά μήκος της

πρόσοψης, τα παράθυρα σκοτεινά, κάποια σημάδια τεχνητού φωτός μετά βίας ορατά πίσω από τα σκονισμένα τζάμια.

Πολύ αργά συνειδητοποίησε ότι το μοναδικό αυτοκίνητο που ήταν παρκαρισμένο στην είσοδο ήταν ένα περιπολικό. Η περίπολος του πολιτειακού αυτοκινητόδρομου ή ο σερίφης της κομητείας, η Όντρα δεν μπορούσε να καταλάβει αποκοί. «Γαμώτο» είπε.

«Μαμά, είπες κακιά λέξη».

«Το ξέρω. Συγγνώμη».

Έκοψε ταχύτητα στο στέισιον βάγκον, χαλίκια και πέτρες έκαναν τα λάστιχα να τρίξουν. Να έκανε αναστροφή και να ξανάβγαινε στον δρόμο; Όχι. Ο σερίφης ή ο αστυνομικός ή όποιος ήταν μέσα σ' εκείνο το αυτοκίνητο θα την είχε ήδη δει. Αν έφευγε, θα προκαλούσε υποψίες. Ο αστυνομικός θα το πρόσεχε. Σταμάτησε το αυτοκίνητο μπροστά στο μαγαζί, όσο πιο μακριά μπορούσε από το περιπολικό χωρίς να φαίνεται ότι προσπαθούσε να κρατήσει απόσταση. Η μηχανή έσβησε με ένα τράνταγμα και η Όντρα πίεσε το κλειδί στα χείλια της καθώς σκεφτόταν: Βγες, πάρε ό,τι χρειάζεσαι. Δεν τρέχει τίποτα. Απλώς θα ήθελα έναν καφέ, ίσως κάνα δυο αναψυκτικά, πατατάκια.

Τις τελευταίες μέρες, η Όντρα πρόσεχε κάθε αστυνομικό όχημα που συναντούσε. Μήπως έψαχναν εκείνη; Η κοινή λογική της έλεγε όχι, σχεδόν σίγουρα όχι. Δεν ήταν δα και καμιά φυγάς, σωστά; Και πάλι όμως, εκείνο το μικρό και τρομαγμένο κομμάτι του μυαλού της δεν έλεγε να αποτινάξει τον φόβο, της ψιθύριζε διαρκώς ότι την παρακολουθούσαν, ότι την έψαχναν. Ακόμα κι ότι την κυνηγούσαν.

Αλλά αν έψαχναν κάποιον, θα έψαχναν τα παιδιά.

«Περίμενε εδώ με τη Λουίζ» είπε.

«Μα θέλω να έρθω κι εγώ» διαμαρτυρήθηκε ο Σον.

«Θέλω να προσέχεις την αδελφή σου. Μη φέρνεις αντιρρήσεις».

«Πω, ρε φίλε».

«Μπράβο, αγόρι μου».

Πήρε την τσάντα της από τη θέση του συνοδηγού, τα γυαλιά της από τη θήκη για το ποτηράκι. Μόλις άνοιξε την πόρτα, η κάψα τη χτύπησε κατάμουτρα. Βγήκε όσο πιο γρήγορα μπορούσε κι έκλεισε την πόρτα, για να κρατήσει μέσα τον δροσερό αέρα κι έξω τον ζεστό. Ο ήλιος κατάκαιγε τα μάγουλα και τα χέρια της, το χλωμό δέρμα της με τις φακίδες ασυνήθιστο στην αγριάδα του. Το λίγο αντηλιακό που της είχε απομείνει το είχε βάλει στα παιδιά. Θα υπέμενε το κάψιμο για να κάνει οικονομία.

Η Όντρα περιεργάστηκε φευγαλέα το περιπολικό καθώς έβαζε τα γυαλιά της: ήταν κάποιος στη θέση του οδηγού, άντρας ή γυναίκα δεν μπόρεσε να καταλάβει. Τα διακριτικά έγγραφαν: ΤΜΗΜΑ ΣΕΡΙΦΗ ΚΟΜΗΤΕΙΑΣ ΕΛΝΤΕΡ. Έκανε έναν κύκλο γύρω από τον εαυτό της και τεντώθηκε, είδε τους λόφους που υψώνονταν πίσω από το μαγαζί, τον ήσυχο δρόμο, τους θυσάνους που απλώνονταν στην άλλη πλευρά. Καθώς ολοκλήρωνε τον κύκλο, έριξε άλλη μια ματιά στο όχημα του σερίφη. Ο οδηγός κάτι έπινε, δεν φαινόταν να της δίνει σημασία.

Ανέβηκε στην τσιμεντένια βεράντα, πήγε προς την πόρτα και μόλις την άνοιξε ένιωσε δροσερό αέρα να την τυλίγει, όμως παρά τη δροσιά του κουβαλούσε μυρωδιές μπαγιάτικου. Μέσα, ο λιγοστός φωτισμός την ανάγκασε να σηκώσει τα γυαλιά στο μέτωπό της, αν και θα προτιμούσε να τα φοράει. Καλύτερα όμως να τη θυμούνται επειδή αγόρασε νερό παρά επειδή σκόνταψε σε τίποτα κιβώτια, σκέφτηκε.

Μια ηλικιωμένη γυναίκα με βαμμένα μαύρα μαλλιά καθόταν πίσω από τον πάγκο στο βάθος του μαγαζιού, με ένα στιλό στο χέρι κι ένα σταυρόλεξο στο άλλο. Δεν σήκωσε το βλέμμα για να δείξει ότι αντιλήφθηκε την παρουσία πελάτη, πράγμα που την Όντρα τη βόλεψε μια χαρά.

Ένα φυγείο γεμάτο νερά και αναψυκτικά, μπροστά στον

τοίχο, βούιζε σιγανά. Η Όντρα πήρε τρία μπουκάλια νερό και μια κόκα κόλα.

«Με συγχωρείτε» φώναξε στην ηλικιωμένη.

Χωρίς να σηκώσει το κεφάλι της, η γυναίκα έκανε: «Μμμ;».

«Φτιάχνετε καφέ;»

«Όχι, κυρία». Η γυναίκα έδειξε με το στίλο της δυτικά. «Στο Σίλβερ Γουότερ, περίπου οχτώ χιλιόμετρα προς τα εκεί, έχει ένα ντάινερ. Ο καφές τους είναι πολύ καλός».

Η Όντρα πλησίασε στο ταμείο. «Εντάξει, αυτά τότε».

Καθώς έβαζε τα τέσσερα πλαστικά μπουκάλια στον πάγκο, η Όντρα πρόσεξε το γυάλινο ντουλάπι στον τοίχο. Μια ντουζίνα πιστόλια σε διάφορα σχήματα και μεγέθη, περιστροφα και ημιαυτόματα, απ' όσο μπορούσε να καταλάβει τουλάχιστον. Όλη της τη ζωή ζούσε στην Ανατολική Ακτή και, παρόλο που ήξερε ότι η Αριζόνα ήταν τόπος όπλων, την ξάφνιασε το θέαμα. Ένα αναψυκτικό κι ένα όπλο, παρακαλώ, σκέφτηκε, και η ιδέα σχεδόν την έκανε να γελάσει δυνατά.

Η γυναίκα χτύπησε τα νερά και το αναψυκτικό και η Όντρα τα έβαλε στην τσάντα της. Για μια στιγμή τρόμαξε ότι της είχαν τελειώσει τα μετρητά. Ευτυχώς βρήκε ένα δεκαδóλαρο τυλιγμένο μέσα σε μια απόδειξη από ένα ντράγκστορ και της το έδωσε, περιμένοντας τα ρέστα.

«Ευχαριστώ» είπε παίρνοντας τα μπουκάλια.

«Μμμ».

Η γυναίκα την είχε κοιτάξει ελάχιστα κατά τη διάρκεια της συναλλαγής, προς μεγάλη χαρά της Όντρα. Αν ρωτούσε κανείς, ίσως να θυμόταν μια ψηλή γυναίκα με καστανοκόκκινα μαλλιά. Ίσως και όχι. Η Όντρα πήγε στην πόρτα και βγήκε στην κάψα. Ο Σον την παρακολουθούσε από το πίσω μέρος του στέισιον βάγκον και η Λουίζ ακόμη λαγοκοιμόταν δίπλα του. Γύρισε το κεφάλι της προς το σημείο όπου είχε δει το περιπολικό.

Δεν ήταν εκεί. Μόνο ένας σκούρος λεκές στο έδαφος όπου ο μπάτσος είχε χύσει αυτό που έπινε, και ίχνη από λάστιχα στα χαλίκια. Έκανε αντήλιο με το χέρι της, κοίταξε ολόγυρα, δεν είδε πουθενά το αυτοκίνητο. Η ανακούφιση που ένιωσε τη σόκαρε. Δεν είχε συνειδητοποιήσει ως τώρα πόσο την είχε αγχώσει η παρουσία του περιπολικού.

Δεν είχε σημασία. Ξεκίνα, πήγαινε στην πόλη που είπε η γυναίκα, βρες κάπου να διανυκτερεύσετε.

Η Όντρα πήγε προς την πίσω πόρτα του αυτοκινήτου, από την πλευρά της Λουίζ, και την άνοιξε. Κάθισε ανακούρκουδα, έδωσε ένα μπουκάλι νερό στον Σον κι ύστερα τράνταξε απαλά την κόρη της. Η Λουίζ αναστέναξε και τα πόδια της τινάχτηκαν.

«Ξύπνα, αγάπη μου».

Η Λουίζ έτριψε τα μάτια της και κοίταξε τη μητέρα της ανοιγοκλείνοντάς τα. «Τι;»

Η Όντρα ξεβίδωσε το καπάκι και έφερε το μπουκάλι στα χείλια της μικρής.

«Δεν θέλω» είπε η Λουίζ, κλαψουρίζοντας.

Η Όντρα πίεσε το μπουκάλι στο στόμα της κόρης της. «Δεν θέλεις, αλλά θα πεις».

Έγειρε το μπουκάλι και νερό κύλησε ανάμεσα στα χείλια της Λουίζ. Εκείνη άφησε τον Γκόγκο, πήρε το μπουκάλι από το χέρι της Όντρα και ήπιε μερικές απανωτές γουλιές.

«Είδες;» είπε η Όντρα. Κοίταξε τον Σον. «Πιες κι εσύ».

Ο Σον υπάκουσε και η Όντρα κάθισε στη θέση του οδηγού. Έκανε όπισθεν και απομακρύνθηκε από το μαγαζί, έστριψε, πέρασε ξανά από τη σχάρα παρεμπόδισης διέλευσης βοοειδών και βγήκε στον δρόμο. Δεν είχε άλλα αυτοκίνητα, δεν χρειαζόταν να περιμένει στη διασταύρωση. Η μηχανή του αυτοκινήτου μούγκριζε, καθώς το παντοπωλείο μίκραινε ολοένα στο καθρεφτάκι.

Τα παιδιά ήταν ήσυχα, ακούγονταν μόνο όταν κατάπιναν και

ξεφυσούσαν ικανοποιημένα. Η Όντρα στερέωσε το μπουκάλι της κόκα κόλα ανάμεσα στα μπούτια της για να ξεβιδώσει το καπάκι κι ύστερα ήπια μια μεγάλη γουλιιά, το κρύο ανθρακικό έκαψε τη γλώσσα και το λαρύγγι της. Ο Σον και η Λουίζ χαχάνισαν όταν ρεύτερη, κι εκείνη γύρισε και τους χαμογέλασε.

«Καλό, μαμά» είπε ο Σον.

«Ναι, καλό ήταν» είπε η Λουίζ.

«Σκοπός μας, η ευχαρίστησή σας» είπε η Όντρα, κοιτάζοντας ξανά τον δρόμο μπροστά τους.

Η πόλη δεν φαινόταν ακόμη πουθενά. Οχτώ χιλιόμετρα είχε πει η γυναίκα και η Όντρα είχε μετρήσει ήδη δύο χιλιομετρικούς δείκτες, άρα είχαν λίγο ακόμα. Αλλά όχι πολύ. Η Όντρα φανταζόταν ένα μοτέλ, ένα ωραίο καθαρό μοτέλ, με ντους –Θεέ μου, ένα ντους– ή ακόμα καλύτερα με μπανιέρα. Ενέδωσε στη φαντασίωση ενός μοτέλ με καλωδιακή τηλεόραση, όπου θα άφηνε τα παιδιά να βλέπουν κινούμενα σχέδια ενώ εκείνη θα μούλιαζε σε μια μπανιέρα γεμάτη ζεστό νερό και φυσαλίδες, ξεπλένοντας όλη τη βρόμα και τον ιδρώτα και το βάρος από πάνω της.

Άλλος ένας δείκτης και είπε: «Φτάνουμε, τρία τέσσερα χιλιόμετρα ακόμα, εντάξει;».

«Ωραία» είπε ο Σον.

Η Λουίζ σήκωσε ψηλά τα χέρια και είπε σιγανά: «Ναι!».

Η Όντρα χαμογέλασε ξανά, νιώθοντας ήδη το νερό στο δέρμα της.

Τότε το βλέμμα της έπεσε στον καθρέφτη και είδε το περιπολικό του σερίφη πίσω τους.

Η Όντρα θέλει απλώς να φτάσει στην Καλιφόρνια. Επιτέλους, βρήκε το κουράγιο να εγκαταλείψει τον καταπιεστικό της σύζυγο για να κάνει μια καινούργια αρχή. Διασχίζει τη χώρα προσεκτικά, από επαρχιακούς δρόμους, με τα δυο της παιδιά στο πίσω κάθισμα· κι όταν ένας σερίφης τη σταματά στη μέση της ερήμου της Αριζόνας, η Όντρα πασχίζει να κρύψει τη νευρική της κατάσταση. Πρέπει να το κάνει. Έπειτα όμως ο σερίφης βγάζει από το πορτομπαγκάζ της ένα σακουλάκι με ναρκωτικά που η Όντρα πρώτη φορά βλέπει, και η νευρική της κατάσταση γίνεται πανικός. Νομίζει ότι συνέβη το χειρότερο. Αλλά, δυστυχώς, κάνει λάθος. Το χειρότερο έρχεται.

***Η τέλεια απόδρασή της πρόκειται να μετατραπεί
σ' έναν ασύλληπτο εφιάλητη...***

«Φανταστικό θρίλερ. Δεν μπορεί να γίνει καλύτερο».

Lee Child, ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ

«Πανέξυπνο. Σαν να είσαι σε τρενάκι του τρόμου χωρίς φρένα».

Peter James, ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ

«Ευφυσείς ανατροπές και αλησμόνητοι χαρακτήρες».

Harlan Coben, ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ

«Η έρημος γίνεται το σκηνικό για τους εφιάλτες κάθε γονιού».

John Connolly, ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ

ISBN 978-618-03-1418-2

9 786180 314182

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 81418